

losti, totiž ze zaviněné nevědomosti o své nakažlivé chorobě pohlavní, že při náležité pozornosti a opatrnosti měl si býti vědom toho, že z jeho jednání, ze soulože se žalobkyní, může jí vzejít škoda. Odvolací soud neuvedl sice zákonné předpisy, o něž svůj výrok opírá, ale z obsahu jeho důvodů není pochybnosti o tom, že shledal nárok žalobkyně na náhradu škody důvodným podle §§ 1294, 1295, 1297 obč. zák., protože žalovaný jest povinen nedopatřením, z něhož vzešlo protiprávní poškození žalobkyně. Právní vývody dovolatelovy, které vrcholí v tom, že tu není zavinění, poněvadž žalovaný nevěděl o své nákaze v čase soulože a pokládal se za pohlavně zdravého, nevystihují jádro věci a nejsou s to, by vyvrátily správnost právního posouzení, jehož se věci dostalo v napadeném rozsudku, a s nímž plně souhlasí i nejvyšší soud z těchže výstižných důvodů, které uvedl soud odvolací a které se srovnávají se stavem věci a vyhovují zákonu. Dovolatelův poukaz na rozhodnutí čís. 3599 sb. n. s. není případný, neboť tam šlo o spor, ve kterém nebylo vůbec prokázáno, že žalovaný byl v čase soulože pohlavně nemocen, a kde bylo zjištěno, že žalovaný ani si nemohl býti vědom, že jest ještě pohlavně nemocen.

Čís. 9505.

Domáháno-li se nároku na odměnu za práci přes čas podle zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. a na odškodné pro nenastoupenou dovolenou podle zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n., jest co do přípustnosti dovolání považovati oba nároky za celek.

Za práci přes čas nepřísluší odměna vyšší než za práce vykonané v pravidelné pracovní době. Rozhoduje úmluva stran, a není-li jí, jest pokládati přiměřený plat za vymíněný.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1930, Rv I 710/29.)

Žaloba zaměstnance proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas a odškodného za nenastoupenou dovolenou byla zamítnutá soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Jest především zkoumati otázku přípustnosti dovolání, neboť žalovaná dovozuje v dovolací odpovědi, že v této věci není dovolání podle § 502, třetí odstavec, c. ř. s. přípustné, poněvadž jde o potvrzující rozsudek odvolacího soudu a protože odvolací soud rozhodl o dvou samostatných a na sobě nezávislých nárocích, z nichž žádný nepřevyšuje 2.000 Kč, jednak o nároku na odměnu 1748 Kč za práce přes čas, který se opírá o zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., jednak o nároku na odškodné 364 Kč za nenastoupenou dovolenou, který se opírá o zákon ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n. Ale žalované straně nelze v tom dáti za pravdu. Oba žalobní nároky mají

skutkový základ v téže služební smlouvě mezi týmiž stranami a různí se jen ve svém základu právním, takže při posuzování přípustnosti dovolání podle § 502 třetí odstavec c. ř. s. přichází jako hodnota sporného předmětu, o němž odvolací soud rozhodl, v úvahu celkový peníz 2112 Kč. Dovolání jest tudíž přípustné a jest se jím věcně obíratí.

Pokud se týče zažalované přírážky k odměně za práci přes čas, snaží se dovolatel ustanovení zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., podle něhož se práce přes čas musí zvláště platiti (§ 6 (3) a § 7 (4), vyložití v ten smysl, že zaměstnanci přísluší za práce, které konal přes pravidelnou osmihodinnou dobu pracovní, již podle zákona odměna vyšší, než za práce vykonané v pravidelné pracovní době. S tímto výkladem nelze však souhlasiti. Práce přes čas musí ovšem podle velícího předpisu zákona býti zvláště zaplacený, ale tím nestanoví zákon čís. 91/1918, že za práce přes čas musí býti placena mzda zvýšená, nýbrž stanoví jen zásadu, že mzda za pravidelnou práci nezahrnuje v sobě ještě odměnu za případnou práci přes čas, takže práce přes čas musí býti honorována vedle toho, zvlášť. O výši odměny za práci přes čas se zákon čís. 91/1918 vůbec nezmiňuje. K tomu jest dále připomenouti, že podle četných rozhodnutí nejvyššího soudu (čís. sb. 5537, 6636, 7199, 7576, 7577, 7611, 7901, 8327, 8561) nevylučuje zákon čís. 91/1918 ani úmluvu, jež se může státi podle § 863 obč. zák. i mlčky, že zvláštní odměna za práci přes čas jest zahrnuta v úhrnkově ujednané mzdě (t. zv. paušalování). Pokud jde o otázku výše odměny za práce přes čas, bylo již řečeno, že ji zákon čís. 91/1918 neřeší, a jest proto podle § 1152 obč. zák. rozhodnou především úmluva stran (viz rozhodnutí čís. 5537 sb. n. s.), a, kdyby nebylo úmluvy, jest přiměřený plat pokládati za vymíněný. I v rozhodnutí čís. 6854 sb. n. s. byl předpis zákona, že práce přes čas musí býti zvlášť placeny, vyložen v ten smysl, že úplata za ně musí býti aspoň přiměřená úplatě za práce pravidelné. Protože v souzeném případě žalobce sám přiznává, že za práce přes čas obdržel mzdu stejnou jako za práce pravidelné, a poněvadž tuto mzdu po celou dobu pracovního poměru přijímal a nároky na její zvýšení nečinil, jest míti za to, že vyplacená mu odměna za práce přes čas odpovídala zákonu i shodné vůli obou stran, takže tu není místa pro soudcovské určování přiměřeného platu a žalobní nárok na další přírážku ke mzdě již vyplacené není nijak odůvodněn.

Čís. 9506.

Při rekursních (dovolacích rekursech) není rekursní (dovolací) soud vázán návrhem stran v rekursu. To platí i při rekursech proti rozvrhovému usnesení. Třebas bylo navrženo zrušení napadeného usnesení, není závady, by po případě nebylo přikročeno k jeho změně.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1930, R II 441/29.)

Rekursní soud nevyhověl rekursu do usnesení prvního soudu, jimž bylo rozpočteno nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovi-